

35 Öz Güven

– Necmi Yaprak · 07 Ocak 2010

İnsanların hayatta başarılı olmasında en etkili neden özgüvendir. Yani kişinin kendine olan güveninin tam olması lazımdır. Sosyologlar özgüvenin aşırı olması halinde de kişiye zarar vereceğini savunmuşlardır. Fazla kendine güvenmekten hata yapabilirler.

İnsanların kendilerine güvenmede çocukluk yıllarında başlaması gerektiğini, ilkokul çağına geldiği zaman en tehlikeli zaman olarak belirtilmektedir. Hangi yaşta neler yapılması gerektiğini de çok güzel izah etmektedir.

Burada en fazla iş anne-babaya düşmekte daha sonra en yakın akrabalara, komşulara, okulda ki öğretmenlere ve arkadaş grupları gelmektedir. Çocuk bir boş teyp gibidir. Çevresinde ne görürse aynen algılar. Anne ve babanın çevresiyle olan ilişkileri çok önemlidir.

En önemli anne-baba oluşuna göre bu konuda genel olarak anlatılan bilgilerden bahsetmek, ayrıca toplumumuzda gözlemlediğim durumun ne aşamada oluşunu açıklamak istiyorum.

Sosyologlar ve psikologlar evde çocuklara nasıl davranılması gerektiğini bir çok örneklerle izah etmişlerdir. Hepimizin de bildiği gibi her şeyin başında sevgi ve saygı gelir.

İlk olarak bebekliğinden başlamak üzere özellikle anneler konuşarak elleriyle çocuklarının başını, sırtlarını, ayaklarını ve ellerini okşasınlar. Çocuk kendini tanımaya başladığı zaman ve sıkca sorular başlar, kesinlikle cevapsız bırakmasınlar. Devamlı güler yüzlü olsunlar.İlkokul çağına geldiği zaman halk arasında bir söz vardır "gaz vermek" taktiğine geçilecek. Çocuğa "sen kendi başına her şeyi yapabilirsin" hissini vermek gerekiyor.

Son zamanlarda bu konuda bizzat emniyet teşkilatının isteği ve milletimizin isteği doğrultusunda televizyonlarda program yapan Doğan CÜCELOĞLU'nu takip ettim. Kitaplarını okudum. Anne-baba ve çocuk ilişkilerini, aile içinde ki şiddet olaylarının nerelerden kaynaklandığına dair çok güzel izah etmektedir.

Maalesef diyorum ki Türk milleti olarak çocuk eğitiminde uzaktan yakından haberimiz yok.Son zamanlarda ki gözlemlerime göre halkımızın yüzde doksan beşi çocuklarını eğitemiyor ve özgüveni veremiyor.

Görevim gereği her gün sabahtan akşama kadar çocukları ve velileri gözlemliyorum. Sabah ve öğlen çocuklar okul bahçesinde sıraya geçecek, çocuk beşinci sınıfa gelmiş halen anneleri sıraya dizmek için

okul bahçesine giriyorlar. Okul müdürü başta olmak üzere bütün öğretmenler adeta yalvarıyorlar dinleyen yok. Okul müdürü okulun giriş kapısında izdiham olmasın diye hergün anons ediyor veliler inadına yaparcasına tam okulun giriş kapısına yığılıyor. Neymiş sınıfa girerken çocuklarına el sallayacaklarmış. Kapı görevlisi arkadaş çoğu zaman bağırarak zorunda kalıyor. Bazen öyle anlar oluyor ki vatandaşın kulağının dibinde bağırıyor, duymuyor ve hiç umursamıyor.

Çocuklarına bu kadar bağlılıklarını gösterme amacı ile yapılan davranışların yanlış olduğunu söylesende, bağırırsanda fayda etmeyen bir hale gelmiş vatandaş nasıl olurda çocuklarına özgüveni verecekler.

Çocuk sıraya geçmiş, annesi dışarda oluğu için ağlıyor. Derse giriyorlar veliler dışarıda halen bekliyor.Öğretmen ders mi işleyecek çocukların ağlamasını mı dindirecek. Vay öğretmenlerin haline..

Düşündüm de öğretmenlere bir gün teklifde bulundum. Sizler önce velileri sınıflara alın, öğrencileri evlere gönderin esas bunların öğretime ve eğitime ihtiyaçları var. Çoğu bana güldüler. Doğru söylüyorsun ama ne yapalım kaderimiz bu.

Peki bu böyle mi devam edecek. Bu millet niye bu halde. Bu millet niye hiç kitap okumaz. Televizyonlarda hep dizi flim mi seyredecekler.Çocuklarına nasıl özgüveni verecekler.

Bunları gördükçe ben de diyorum ki millet olarak vay bizim geleceğimize...

07.01.2010